De Beurs Zaterdag 12 januari 1985

Pegasaya komt goed voor de dag

STERKE PREMIERE VAN "STREETCAR"

WILLEMSTAD - Het prikkelend gevoel van verwachting als er iets prettigs op komst is, zal U ook niet onbekend zijn. Met dit gevoel ging ik gisteravond naar Centro Pro Arte, waar de Antilliaanse première ging van "A Streetcar named Desire" gespeeld door de toneelgroep Pegasaya. Veel mensen, het bekende sfeertje van een première, hier en daar een paar bekenden groeten en de reeds goed gevulde zaal in, om een plaatsje te zoeken.

Het eerste wat direkt in het oog springt is het decor, waarvan je denkt: "Wat is dat nou?" In de loop van het stuk zal blijken, dat dit "open" decor precies voldoet aan de eisen, die er aan gesteld worden, namelijk dat het publiek mee kan leven met alles, wat er in dit huis, beneden --en boven-verdieping, gebeurt. "Je voelt je zelf er in thuis".

Over de inhoud van het stuk is al zo veel geschreven. Voor diegenen, die het niet kennen, kan worden gesteld, dat dit moderne stuk, wat inmiddels al klassiek is geworden, zich afspeelt in New Orleans en over een vrouw van betere komaf gaat, die met een Amerikaan is getrouwd van Poolse afkomst. Zij leven gelukkig en tevreden in het oude stadsgedeelte tot...., dit moet U zelf gaan bekijken.

Om half negen precies begon de muziek, een vondst, die het gehele stuk op passende wijze begeleidt en het geheel een professionele tint geeft. De musici zijn, Albert Navas, saxofoon, klarinet en fluit, Robert Jeand'or, bas en bongo, Eddy Benneth, blue piano en componist en Lidiwna Booi, zang.

Het gehele stuk wordt gedragen door één hootdpersoon, Blanche Dubois, gespeeld doorBep Moore, die dit op een zeer doorleefde manier doet, al heeft zij een heel enkele keer en minder sterk moment, zeer begrijpelijk in een stuk dat bijna drie uur duurt. Op haar sterkst is zij in de zesde scene, als zij de oorzaak van haar verdriet vertelt. Men kan dan in de zaal een speld horen vallen.

Haar half-zuster, Stella Kowalski, ten tonele gebracht door Mavis Helmeyer, komt in het begin, door het sterke spel van Bep Moore, niet geheel uit de verf. Maar hoe verder men komt, des te beter komt haar karakter tot uiting. Haar man, Stanley Kowalski, op de planken gezet door Guus de Sain, is inderdaad de ruwe bonk, die veel van zijn vrouw houdt, hoewel hij een enkele keer een beetje chargeert bij een tekst, die op de lachspieren van het publiek werkt. De belangrijkste bijrol, die van buurvrouw Eunice Hubbel, op het lijf geschreven van Hannele Jesurun, wordt perfect op de planken gezet.

Misschien door de première-zenuwen, was er een enkele keer een foutje in belichting en geluid, die toch niet storend was. Iets over het taalgebruik. De taal, die gebezigd wordt mag wel worden geklassifiseerd als ietwat ruw. De spelers hoeven dus niet speciaal een bepaald accent te forceren, om de taal nog ruwer te laten lijken.

De regie is van professionele klasse. Hoe kan het ook anders. Pim de La Parra tekent hiervoors Maar toch twee kanttekeningen. Geweldscene's (vechtpartijen) komen op een toneel niet altijd zo uit als men wilt, misschien dat ze iets bekort kunnen worden, wat de "echtheid" zou accentueren.

De blinde bloemenverkoopster, het voorland van Blanche Dubois, loopt de hele zaal door en vanwege het gelach van het publiek moest Bep Moore zich extra concentreren en was ze niet geheel verstaanbaar

De toneelgroep Pegasaya is met "A Streetcar named Desire" zeer goed voor de dag gekomen en het is zeker de moeite waard om de gang naar Centro Pro Arte te maken.

L.C.